

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak sw aty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Šsmolerjez knihicziščezěni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Nowe lěto.

Łut. 12, 4—9.

Šłowo i Božeho šłowa ja nowe lěto žadamy dženska, pošlynjaze šłowo, kiž je nam sepjera na puczu do čěmneho pschichoda. Čzi je požadaju, kiž i bitej a tyschenej wutrobu do pschichoda hladaju, čzi wošpoczeni a wopuschczeni, žarowazy a plakazy, čzi kħudzi we šwojej nusy a kħori na šwojich ložach. Šim wschěm chzyl ja pschiwolacž: D nješpuschcže nadžiju! Wšmicže stroschtnišcho šwój pucžowarški kij do ruki! Tež nad wami rukuje Boža lubosć, kiž wjedže waš džitnje, ale tola šmilnje a waš nihdy uochze wopuschcziež a škomdžiež. — Tym wješkelym tež chzyl ja to šwjate ščenje pschipowjedacž, kiž dženska radošnje dale džēja, kotrychž šandženosć bě wobšwětlena psches wjele šwětla a wješela a kiž šłote nadžije na pschichod staja. Šich chzyl prošnjež: D njetwarče na šwoju móž a mudrosć, ale štajče šwoje dowěrenje na teho Šnješa! — Tym džělatwym chzyl pschiwolacž: D hromadžče šwoje mozy a nałožče je ja nowe nadawki, ale roššywajče dobre šymjo, wopołažče šo se šłowom a šłutkom jako wuczobnizy wulkeho džělaczerja Šesom Šhryšta!

Wjele nowolětnych pscheczow a postrowjenjow šo w tutych dnjach wupraji; ale šelko je jich tórnych, nje-mudrych, šchłódných! Dha pak šłupi tu w našchim ščenju Šhryštuž psched naš a šłaji tym husto tak prošnym a šwjerščnym čłowškim pscheczam napscheczjo šwoje móžne, bójške: „Ša pak praju Wam!“ Wón rěči t nam niz

jako wotrocžkam, šo dyrbjeli šo štrachowacž, ně, jako šwojim pscheczalam: „Ša pak praju wam, mojim pscheczalam.“

Nowolětnje postrowjenje teho Šnješa na šwojich pscheczelow.

Šchto pschiježe a wuprošy nam?

1. Bohabojasnu wutrobu;
2. wěrxazu wutrobu;
3. w Bošy šylnu wutrobu.

I. Wažna hodžina bě wuczobnikam biła, w kotrejž je to šłowo wot Šesuka rěčane. Woni šo hotuja, přeni křócž wuczahnjež do wšow a městow, šo bychu šo jako šwědkojo a póšli Šesom Šhryšta wopokajali. Dha chze jich tón Šnješ ja bėdženja, kiž bóršy pschiudu, pošlyniež. Štokřócž tuto lubosne napominanje w bibliji šłeji. Tón, kiž čłowšku wutrobu lěpje šnajesche a hlubšcho šrosymjesche, hacž hdy žadny druhi na šemi, tón wjedžesche tež, kak bojošć naš psches žimjenje pschewodža, a kak tež wěrxazy lohko do špytowanja padnje, šo kħabla a nad Božej lubosću dwělowacž počnje. „Nještrachuježe šo tych, kiž čžělo šabija a potom ničjo wjazy čžinicž njemóža!“ Čzi wuczobnizy šu tuto pošlynjaze napominanje trjebali. Wšchak tola tón Šnješ jich wupóšla kaž šładko mjes wjelkom, kaž jehnjata mjes torhazu šwěrimu. Š přenjeje šchescžijanskeje žyrkwje šo nam powjeda, šo šu, i wuwšacžom Šana, wšchitzy wuczobnizy Šesušowi martraštku šmjercž wumrjeli, ale štrachowali šo nješbu. Njebojašłiwje, i wšłanjom abo i čžichim poddacžom džěchu do šmjercže, pschetož tón Šnješ

bě wšchě stróžeje, wšchu wopacžnu bojosć jim i dusche wšak. Njeh čžela braschna hěta šo jim roslamje, njeh woni krawja pod mjeczom kaž Jakub abo pod kamjenjemi kaž Schčžepan, i Ahrysta ruki jich žadyn stysť a žana šmjercž njeje wutorhnyčž mohla. Šwětke pschiklady sa naš šu tuczi martrarjo i čžašow přehšeho kšhesčžijanstwa, kiž šo njeboja nikoho, hačž Boha šameho.

Ważna hodžina je bila tež sa naš. Kaž čži wuczobnizy, tež my na rozpucžu stejimy. Nowe lěto šapocžinamy dženska. Někotry i nadžiju do pschichoda hlada, ale njewěšte a njemobštajne je wšcho šemške. Šdnyž wróczo hładamy do šandženeho lěta, šo we wutrobje něotra ból a starosć šběha; ale do i bojosćžu napjelnjeneje wutrobny kšincži Jesušowe šłowo: „Njestrachujče šo!“ To hešło je nam nušne: Našch čžaš je strachow polny. Njepscheczjeljo šu kołowotoło naš. Na wšchěch pucžach lafa špytowať na kšhesčžijana. Še wšchelafimi brónjemi wojuje šo pscheczšiwu nam. Wšchě šnamjenja w našchim čžašu pokasuja na wichorojty, bėdžerški pschichod, kotremuž napscheczšiwu džemy. Wty pať šo tola njestrachujemy. Wty šnajemy teho, psched kotrymž wšchě wichory mjelčža, hdyž jenož šłowčžko rjeknje. Čžim wyschšcho šo mórške žolmy pscheczšiwjenja šbėhaju, čžim krašnišchi šteji Ahrystuš w bójštej majestosćži psched nami. Wšchudže tam, hdyž bėhobojosć we wutrobje bydli, hdyž čžłowjek šo sa Božej wolu prašcha, po Božich pucžach šhodži a psches Božeho Ducha šo wodžicž dawa, tam je wón njebojasliwy a šylny we wšchěch wojowanjach šwěta a wichorach čžerpjenjow. Tam woczehnje šo mladosć, kiž chze kaž Šosef šwoju duschu čžistu šahowacž, tam namaťaju šo dželaczerjo, kiž na šwojim měšče šteja a šwoje džělo dokonjeja tež tam, hdyž wócžko šemškeho knješa jich njewidži, tam šteja na straži paštrjo a wuczerjo, staršchi a woczehnjeryjo, kiž štajnje a wšchėdnje wopomnjeju, šo šmėja čžezke šamolwjenje dacž psched tym, kiž je jich do šastojšstwa štajil a drohotne kubla, našcheho šerbškeho luda džeczi, jim porucžil a dowėril.

Njeje krašne kublo: „Bohobojasna wutroba?“ Tón Anjes ju do naš plodž a špožčž nam tež

II. wěrjazu wutrobu. Kať lubošnje wě tón Anjes tola tyšchenym, špytanym a małowėrnym wėru šylnicž! „Njepschedawaju pjecž wroblow ša dwaj maľaj pjenježłaj? Dha wšchak psched Bohom wot tych šamnych tež niz jedyn njeje šapomnjeny. Tež šu wlošy na wašchich hłowach wšchitke rachnowane. Teho dla njeboječe šo: wy šeže lėpšchi dylti wjele wroblow.“ Dyrbjal wėczny šastarať, kiž čžerwika njepomni a ptacžatka šežiwu, tebe šapomnicž? Njeshmy dha my wjazy hačž tamne šhudobne štworjeńčžka? Nimamy dha my njeshmjertnu duschu? Njeshmy dha my duch wot Božeho Ducha a podomnštwu jeho byčža? Njeh to žalošne w našchim čžašu šo huščžišcho štawa, šo macž bjes lubosćže šapomni a šastorcži šwoje džecžo; tón Anjes njepomni šwojich. Šelko starosćžow je tež w šandženym lėče nam i dusche wšak, šelko kamjenjow nam i pucža wotwalil, šelko hórkich šylšow nam šetrewal, šelko šwarnowanjow w čžezkich strachach, šelko wuřhowanjow i wulkeje nušy nam wopokasal! Čže, Božo, šhwalimy! Wty tebe čžesčžimy! Njebě wón wonkach na polach a w šahrodach, tu a tam na wšchěch měštnach pilneho džěla tón bohatty žohnowať, w domje tón wėczny šastarať, pschi šhorolozach našch lėčar a troščtar, na wšchěch dobrnych pucžach našch towaršch, ša maľnych a wulkich tón wodžer a šchitowať a wajčtar? Ubo je šnawo šandžene lěto ša

tebe w twojim žiwjenju najčžezšche bylo, kiž šy i žyła šnjescž a pscheczerpicz mėl? Šsu čži rany šbite, kiž ženje wjazy žyłe šahojicž njebudža? Še tebe twój pucž šnawo pschi šmjertnych ložach abo kašchčžach nimo wjedł? Še tón najlubšchi čžłowjek, kotrehož šy na šwěče mėl, wot tebe šchol? Njewěšch ty, šo Bóh we šwojej mudrosćži nam hušto šemške šepjery, na kotrež šo špuschčžachmy, roslamje, šo by wón šam ša naš šepjera a šhowanka byl? Tehodla njestorž, njedwėluj, njemorkotaj, ale wěr! Kať šbožny pať tón je, kiž šo we wšchěch škuttach a wšchěm džěle, we wšchěch wješelach a šrudobach psches paštrštu ruku šwojeho Šbóžnika wjesčž da, to dopokaže nam žohnowane žiwjenje tamneho šwėrneho wotrocžka Jesušoweho, Friedrich i Bodelschwingha, kiž je w šandženym lėče dženi 2. haprleje pola Bielefelda w Bethelu wumrjel a domoj šchol i šwojemu Jesušej. Wón je dobrocžel šhornych a šhudnych, pošol šmilnosćže hušto w našchim ludu mjenowany byl, a wěšče, to wón bė; ale i wotkal jeho lubosć ke šhudym a šhorym, i wotkal jeho móž šmilnosćže i po čžěle bitym a po duchu bludžazym, hdyž niz i wutrobny Jesušoweje? Š njeje je wón ju čžerpal we šwojej džecžazej a tola tať šylnej wěrje. Někotry pucž je wón šchol pscheczšiwu šwojej radže a woli, jenož dofelž ton Anjes jeho wolašche. Wulke wopory je wón čžašto i krawjowej wutrobu pschinješł. Wot rownych hórčow šwojich 4 džeczi, kiž wšchitke ša jenož něotre dny wumrjedu, džěli šo wón a šapomni wšchu žalosć a bolosć šwojeje nanowšteje wutrobny, hdyž tón Anjes jeho do šlužby potřeba, a šaprejo šebje šameho džě wón do Bielefelda a šapocžnje tam šwoje džělo a hlaj, i tych čžichich šnadnych šapocžatkow tam nasta žyłe měšto šmilnosćže, kiž něť 5000 dušchow licži, mjes kotrymž bė wjetšchina něhdy do hubjenštwu a škaženja šastorcžena. Někotry dženi drje je byl w Bodelschwinghowym žiwjenju, hdyž wón njewjedžesche, i wotkal šhlėb bracž ša te tyřazy na padawu šhorosć, na čžěle abo duchu čžerpjaznych, ale pschezo šašo bu blido ša wšchěch kryte a ženje temu šwėrnemu wotrocžkej žane dwėlowanje nad Božej lubosćžu pschichło njeje. Wty tajke graty Bože we šwojim ludu nochzemy jenož wobdžiwacž a šhwalicž, radšcho hišchče chzemy wuřnyčž wot nich to šylne twarjenje a dowėrjenje na Boha šameho, kiž njeshabla tež tam, hdyž wócžko jenož nušu a horjo widži, chzemy wuřnyčž tu wėru, kiž šo teho njewidomneho džerži, kaž by widomny byl, a wuprošnyčž šebi tež tu lubosć, kiž šo wulwa i Jesušoweje wutrobny, a kiž je runje w našchim čžašu ta jenicžka móž, njewėru pschewinycž a tež štwjerdnjene a šašakle wutrobny ša Jesuša dobyčž. Ščtož pať šmy wuřnyli, to chzemy potom tež psched šwėtom wuřnacž a šo jako wuczobnizy Jesušowi wšchudže wopokasacž.

III. Tón Anjes špožčž nam ša wuřnacže Ahrystuša hotomu wutrobu. „Ša pať wam praju: Ščtož mje pošnaje psched čžłowjekami, teho budže tež čžłowški Šsyn pošnacž psched Božimi jandželemi. Ščtož mje pať šapre psched čžłowjekami, tón budže šaprijety psched Božimi jandželemi.“ We wšchěch pruhowanjach a špytowanjach našcheho čžaša Ahrystušej tež psched šwėtom šwėrnosćž šahowacž a tež psched hanjerjemi jeho mjeno wuřnacž, o kať nušne je to ša našch čžaš a lud! Šdy by kóždy, kiž hišchče w Ahrysta mjenje šwojej koleni šhibuje, kóždy, kiž Bože šłowo lubuje a bjes njeho žiwy byčž a wumrjecž nochžyl, tež štajnje pschede wšchěmi pschescžėharjemi a

pscheczimnikami drohe, šwjate kubła nascheje wěry fastupował a je we šwojej pschitomosći wuhanicz nje dał, potom nje wěra šebi njeby šwērila, tał křoble a wobidnje šo šjewicz. Jenož stań šo nasche wušnawanje niž jeno we šłowach, ale w skutkach, tał šo Křysta šłowo š naš rěči, Boži Duch w naš bydli, Křysta lubošć w naš šo šjewi a nam wutrobny wotanfuje. —

Šhto w nowym lěće na naš čała, njewěmy; ale to wěmy, šo šo wschitko šnješe, pscheczěrpi, pschewinje, šo šmy štrošchni a wješeli šamo w šylšach, hdyž tón šnješ nam da ša to lube nowe lěto **bohobojašnu** a **wěrjazu**, w tym šnješu **šylnu** wutrobu.

Šamjeń.

D.

R wobšamknjenju lěta.

(Ach, wie die Jahre schwinden —.)

Šłóš: Nětk dobru nóz ja dawam —.

Ach, kał šo lěta minu,
Šso wschitko šhubjuje,
Wšchě rjane kubła šhinu,
Kiz šemja šliczuje!
Šso wschitzy šestarimy,
Móz najcha wothromi;
Wšcho, šhtož tu potrjehimy,
Šsu šame črjopiki.

Kaž dym šo rucze šdali,
Tał šbože džěčatšwa;
Čzi, kiž šmy lubowali,
Nětk hižom w rowje špja.
Šhtož młodži požadachmy,
Kaž šón wscho šašchlo je,
A ša to dostawachmy
Mny horja tyšchnošće.

Šsej šawdawamy ruzy
Ša žyłe žiwjenje; —
A hlej, kał njenadžujzy
Ššlub roštorhjeny je.
Šed'n po druhim šo šhowa
We šwojej šomorzy;
Tež my do šwojoh' rowa
Ša nimi póšdžemy.

Tu šańdu we špróznošći
Kaž rěč tež nasche dny,
A pschi wschej wobčěžnošći
Šsu hješ hódneje mšdy. —
Šhto mašch, šy-li ty doštał
Tež dołhe žiwjenje? —
Šsy w šamej prózy wostał,
To bě najšrašnišche.

A šhtož šmy nadžěłali
We wschědnym počze šej,
Wšcho, šhtož šmy škutkowali,
To žyłe ničšo njej.
Dženš šchće šo špomni na to,
Móz pał wscho šawodža;
A jutšje — wěš mi — ša to
Šso ničtš njeprašča.

Šried' hacž šej pschemyšlimy,
Šam šmjercž šo pschibliži;
Do rowa fastupimy,
A šwět naš šapomni.
Tał wschitko b'dže šo minyč,
Šchtož bywa we šwěće;
Wšchě mjena budža šhinycž
Kaž šynki w dolinje.

To jene njeshubjene
Šsy ty, mój šnježe, šam,
Kiz mi je polubjene,
Hdyž nowy narod mam,
Šo — njech wscho čžěfa, pada,
A wschón šwět šahinje, —
Mje šdžerži twoja hnada
Do wscheje wěčžnošće.

Šurij Bróšf.

Na nowolětnym ranju.

Ach, hižom šašo lěto wotšal džěšče!
Ššmy wospjet krocžel bliže k wěčžnošći.
Wšcho šašchlo je, njech radošć, horjo běšče;
Nětk nowe lěto Bóh nam wobradži.

Šhto wono w šwojim klinje ša naš šmėje:
Wlyšchć šboža abo šamu njehodu?
Šacž pschichod róže abo wóšty žněje —
To š njeměrom nam pjelni wutrobu.

D šložmy štrošchnje woczi k wššokošći,
Šam š kralom je, kiž našch dónt w ruzy ma;
Šaj, jemu dowěrmny šo w pokornošći
A bjeřmy wscho, šhtož jeho mudrošć da.

Wón je našch Wótž, my jeho lube džěčzi,
Duž twarimy šwěru Bože kraleštwo;
Šam potom jeho miłošć dale šwěčzi,
Tež ša našch kraj a ša wscho Ššerbowštwo!

K. A. Fiedler.

Šhto mam kóždy džěń w nowym lěće wopomnicž?

1. Šo je mi šašo hnadny džěń wobradženy ša wěčžnošć, w kotrymž dnybju šamolwjenje wotpołožicz;
2. šo je moje žiwjenje pučžowanje k njebjekam, šo jeno psches šwět pscheńdu a tu wostacž njemóžu;
3. šo je tón pučž wuški, kotryž k žiwjenju wjedže, šo na nim šichžje steja a šo móže mje mój pučž džęška hišchće do šmjertneho doła dowješć;
4. šo pał je mi tež něchtš k bofej, kotryž šam wo šebi praji: Ša šym tón pučž a ta wěrnošć a to žiwjenje; šo je tón pola mje, kotryž je šwój šchžž šam na Golgatha donješł a tam je šwojej šmjercžu šašyglował, a kiž je tež mój Šbóžnik.
5. šo dnybju džęška štareho čłowjeka š jeho lóšchtami a žadošćemi š pomožu šwjateho Ducha, kotruž mi Bóh dawwa, moricz a šapřěčž;
6. šo mam kóždy džěń w modlitwje psched lubeho Wótža w njebjekach štipicz;
7. šo mam wschitko, šhtož na mnje w žiwjenju pschidžje, š šnješoweje ruki wsacž, njech je wješele abo šrudoba, a prošycž, šo by mi k lěpschemu šlužilo;
8. šo wschitkich čłowjekow wobhladuju jašo šobowumožentch;

so jich jako tajlich lubuju, kotřiz ťu drje so mnu w hrěchnym hubjenstwie, ale kiž ťu tež kaž ja powołani, hnadu, měr a žiwjenje dostacž psches Sesom Křhřta;

9. so s prawej lubosčju a ťwěrnosčju džěčjom Bpžim pschiwisju.

Na nowe lěto sa mucžneho podróžnika.

1. Kral. 19, 4—8.

Ělišo, icho tyšchi
Nětk twoju wutrobu?
Ze mostudlo cži cžakacž
Ma sbóžnu cžichotu?
Njet': Křdža tebje hrěchi
A luda blud a škóscž?
Esy ťwój pucž šhubit' k Bohu,
Kiž ťam je scžěpliwosčž?

Wo wótžny kraj mēcž žadosčž
Ze sbóžne sacžucže
Sa teho, kiž ťo bėdžit'
Ze hacž na škóncženje.
Schtož do cžaka je spróžny
A žyle wustatn,
Ach mēnisch, wojowarjo,
So tón b'dže pschenny? —

Ělaj, mucžnoh' podróžnika
Nětk jandžel póžlamy
Esó dótkny, a jėdž s picžom
Wón jemu pschinješy:
„Schče daloke mašch pucže
A došč schče došonjecž;
Wóh potom dom cži pomha,
Tam budžesch ťwjatof mēcž.“

Ach stej k nam podróžnikam
We holej puscžini,
Ědžež cžělu, dušchi wutlej
Kcže dobyt' daloki:
Maš Wóh ťam budže schewicž,
Wón, našcha nadžija,
Se ťwojim šłowom, duchom
Tež wuwjesčž s hubjenstwa.

Surij Bróšf.

Nowolětna nóž njesbožowneho.

Starý muž stejesch w nožy wot stareho k nowemu lětu pschi wofnje a hladasche w sadwělowanju horje k njehibitym njebešam, wěcžnje s hwěšdami ťo pokrhwazym, a dele na cžistu, cžichu, bėlu semju, na kotrejž nětk nihto tak wješela spróžny a tak bjes spanja njebė kaž wón. Pschetož jeho row stejesch žyle blisfo pschi nim; wón bė jeno se ťněhom staroby, niž se selinu mlodosčje wozžety a wón se ťwojeho žyleho bohateho žiwjenja ničo ťobu njeschinješe hacž bludny, hrěchi a šhorosčje, štažene cžělo, šapuscženu dušchu, wutrobu počnu jėda a starobu počnu roštacža. Žeho rjane mlode dny pschewobrocžichu ťo jemu dženj do šcherjenjom a cžahachu jeho šašo psched tamne ranje, hdžež bė jeho nan jeho najprjedy na rošpucž žiwjenja stajit', kiž k prawizy po škóncžnym pucžu prawdosčje do šchěroteho měrneho kraja počneho šwětla, žnjow a jandželow wjedže a kiž k lėwizy do drohow hrěcha, knotowym

schčežkam podobnym, dele cžehnje, do cžorneje jamy, počneje jėda, šušachy hadow a cžmowych horžych dymow. Ach, hady wišachu wokolo jeho wutroby a jėdojte trjepki na jeho jashfu, a wón wje-
džischc nētk, hdže bė.

Bjes myšlow a s njewurjekliwym štyškom wošasche k njebešam horje: „Daj mi moju mlodosčž šašo! D nano, staj mje šašo na rošpucž, so bych ťebi hinaš wušwolit'!“ Ale jeho nan a jeho mlodosčž bėschtaj dawno nimo. Wón widžeschc bludnicžki na ťužach rejwacž a na Bóžej roli wuhafnyčž, a wón ťebi prajeschc: „So ťu moje bludne dny“. Wón widžeschc hwěšdu s njebeš padnyčž a padnjenu šwěcžicž a na semi hafnyčž. „So šym ja!“ džeschc jeho křwawa wutroba a hadowe šuby roštacža ryjachu dale w ranach. Kšhorjene myšlenje počasa jemu cžětaze nóžne mjetele na ščěchach a wětrnik šbėhny hrožo ťwoje rufi k rošbicžu a w prošdnym cžěto-
wym domje wostajene cžělo wša pomaku jeho woblicžo na ťo a mējeschc napohlad, kaž wón.

Šsrijedž tuteho bėdženja klincžeschc na jene dobo piškanje sa nowe lěto s wěže dele kaž daloke žyřkwine špěwanje. Wón bu cžichi. Wón hladasche na njebeša a psches šchěroku semju a špomni na pschecželow ťwojeje mlodosčje, kiž bėchu nětk šbožow-
nišchi a lėpschi hacž wón, wucžerjo semšteho naroda, nanojo šbožow-
nych džěcži a požohnowani cžlowjekojo, a wón džeschc: „D, ja bych tež kaž wy tule přenju nóž noweho lěta se šetrijemaj woczomaj špacž mohł, hdny budžich chžyl! Ach, ja bych tež šbožowny byčž mohł, wój drohaj staršchej, hdny budžich waju proštwy k nowemu lětu a wucžby dopjelnit'. W najhoržyšchim dopomnjenju na ťwój mlodosťny cžak šdajche ťo jemu, jako by ťo to cžělo w cžělowym domje, kotřez bė na njeho tak podobne, šbėhnyšlo; na pošledku ťo jemu tak džěschc, kaž mnohim pschiwěrnym w nožy noweho lěta, kiž mēnja šcherjenja widžecž, a cžělo ťo do žiweho mlodženza psche-
wobrocži. Wón je wjažny widžecž njemóžeschc; wón pschitry ťwoje wócžlo; tšbaz horžych šylow ťo do ťněha ronjachu a tam ša-
prahnychu: wón šdychowasche jeno hišchcže cžicho bjes trošchta, bjes myšlow: „Wrócž ťo šašo, mlodosčž, wrócž ťo!“

— — — A wona ťo šašo wrócži, pschetož jemu bė ťo jeno w nožy noweho lěta tak žalofnje džako. Wón bė hišchcže mlodženž; jeno jeho šabludženja njebėchu žadny šón byše. Ale wón ťo Bohu lubemu šnjesej džakowasche, so móžeschc ťo, hišchcže mlody, wot blócžaných pucžow hrěcha wrócžicž a ťo šašo na škóncžny pucž podacž, kiž do bohateho kraja žnjow wjedže.

Wrócž ťo s nim, mlody cžitarjo, kiž ty tež na jeho bludnym pucžu stejisch! Tónle šatrašchazy šón budže wot nětka twój šudnit'; ale hdny by ty junu wołal: „Wrócž ťo šašo, rjana mlodosčž!“ — wona by ťo njewrócžila!

Wschelake s bliska a s daloka.

„Pomhaj Wóh!“ tak štwowimy našchich cžitarjom pschi šastupje-
nju do lubeho noweho lěta. Wny prošnymy, so chžyli tež w nowym lěcže našchi šwěrní cžitarjo wostacž a tež lubnych šnathch a pschecže-
low pschiwjesčž, kotřiz ťo tež jako cžitarjo našcheho „Pomhaj Wóh“ šapishacž dadža. Wutrobný džak wupraja redaktor tež wšchitkim, kotřiz ťu do našcheho šopjena pišali, najhnutšchi džak praji redaktor wšebje s žylej wutrobu šnjesej šeminarštemu wšchšchemu wucžerjej šiedlerjej, šoburedatorej našcheho šopjena, ša jeho woporníwe, špróžníwe a šwěrne próžowanje.

— Měšto Budyšchin je na wobydlerjach šhětro roštko. 1905 mējeschc 29,419 wobydlerjom, nětko je ťo nalicžilo 32,614. Šubij je wot 10,683 na 11,256, Šamjenž wot 11,120 na 11,532, Šiškopizy wot 7516 na 8039 a Žitawa wot 34,719 na 37,037 roštko.